

[Aksel Larsen.]

på den løbende betalingsbalance, og de dokumenterer altså, at det ikke var regeringen, men os, der havde ret i vore diskussioner i begyndelsen af denne regerings levetid. Det vil sige, at Danmarks økonomiske situation slet ikke er så dårlig, og hvis man vilde følge vort råd og sørge for at få en bedre handelsaftale med bedre priser og, hvis man ikke kunne få det, afsætte vore varer til tredieland, som betalte mere, så kunne vi godt have råd til at klare den fornødne import såvel af råstoffer som af forbrugsartikler. Men naturligvis, en forudsætning for, at der ville blive valuta til rådighed for en sådan import, er, at man ikke misbruger valutaen til indkøb af jet-jagere og andet engelsk-amerikansk krigsmateriel i dyre domme.

Det er imidlertid ikke nok. Hvis man vil skabe orden på importen her til landet, skaffe ikke blot nødvendige forbrugsartikler, men også nødvendige råstoffer, må man også sørge for en rimelig fordeling, og jeg er bange for, at på dette område er det ved at gå lige så skævt, som det gik under den forhenværende regering, ja, på visse områder måske værre. Det er i hvert fald en kendsgerning, at hvad angår råstoffer til jernindustrien, foregår tildelingen på den måde, at det er storindustrien, der har det afgørende ord at sige med hensyn til, hvem der skal have råstofferne, og det bevirker, at mindre industrivirksomheder, selv om de fremstiller i høj grad nyttige forbrugsvarer, ikke får råstoffer eller får altfor lidt, så de må indskrænke driften, eventuelt totalt lukke med det resultat, at arbejdsløsheden stiger.

Regeringens virksomhed på dette område har altså ikke været ubetinget gavnlig. Det har den heller ikke været, hvad priserne angår. Det er ikke så forfærdelig længe siden, at „Social-Demokraten“ i København indeholdt en større alarmerende artikel om, at maksimalpriserne ophævelse for adskillige varers vedkommende havde bevirket en række voldsomme og totalt ubegrundede prisstigninger. Så må man virkelig spørge: Hvorfor har regeringen tilladt en ændret prispolitik? Hvorfor har man, når man i forvejen havde mistillid til det såkaldte private initiativ, slækket båndet på priserne? Det er jo en kendsgerning, at priserne er steget ganske kolossalt, navnlig de senere måneder, og man har jo også erkendt dette derigennem, at man har givet et omend alt for karrigt tillæg til statens tjenestemænd og embedsmændene. Man har fra regeringens og de dertil egnede

myndigheders side ikke, som man burde bekymret sig om at holde priserne nede og tilstræbe prisnedsættelser, men man har koncentreret sine anstrengelser, både fra regeringens og rigsdagsflertallets side, om såvidt muligt at forhindre pristallet i at stige, men det har blot gjort pristallet mere uretfærdigt og mere falsk, og det har gjort levevilkårene for den del af befolkningen, der skal leve af lønninger og faste indtægter, langt vanskeligere, end de var før. Derfor er det forståeligt, at man i hele den arbejdende befolkning for tiden beskæftiger sig med disse spørgsmål og fremsætter krav om bedre forsyninger, standsning af pris-skruen og et ærligt pristal. Og det er også forståeligt, at man fremsætter krav om skattelettelse for folk med mindre indtægter af den simple grund, at efterhånden som priserne stiger, uden at indtægterne blot tilnærmelsesvis følger med, fordi de holdes nede ved hjælp af et kunstigt pristal, er det ligefrem umuligt for mindrebemidlede at betale skatten.

Det ærede medlem hr. Gustav Pedersen synes ikke rigtigt at følge med i, hvad der foregår. Han stod her i går og sagde, at det var hysteri, når arbejdere og dermed lige-stillede forlangte skattelettelse. Det er en udtryksmåde, som blev anvendt af den højtærede finansminister for et halvt år siden, da de første resolutioner fremkom med krav om skattelettelse for arbejdere. Men hvis det ærede medlem hr. Gustav Pedersen havde været lidt vaks og havde fulgt med, ville han have bemærket, at statsministeren i sin trontale ved rigsdagens åbning udtrykkeligt stillede skattelettelse for folk med mindre indtægter i udsigt. Nu mener jeg ikke, det er tilstrækkeligt at stille det i udsigt. Vi har fået så mange løfter fra denne regering, både før og efter den kom til magten. Det, det drejer sig om, er at få nogle realiteter, at få gennemført nogle skattelettelse umiddelbart; man kan kalde det hysteri eller ikke — vi tillader os nu at føre kravet herom frem.

Hvis man siger, at man ikke har råd, afviser vi denne indvending. Statskassen har et tilstrækkeligt årligt driftsoverskud til, at man meget vel kunne give sådanne skattelettelse. Dernæst kan man spare på militærudgifterne. Alene ved at kalde brigaden hjem ville man spare betydelige summer, og endelig kan man, om det er nødvendigt, interessere sig for snarest muligt at få gennemført en retfærdig beskatning, så at velhavne kommer til at svare en rimelig skat.

Der har både i folketinget og i dagspressen været en del diskussion om udvalgsbesæt-